

у мене! Онуй нещо, което сжн не ми даваше, кога от Калето песни пеях за тебе. . .

Калина. — (гледайки да го отбие от извикани спомени) Остави Косйо. Аз. . . ако. . .

Косйо. — Какво да правя, Калино?

Калина. — Прости ми и ме вземи при тебе.

Косйо. — И ако от тия спомени се задуша. . . И побеснея, Калино. . . Тжй ми е болно сжрдцето. . . Не се ли боиш от мене. . .

Калина. — И смжрта от тебе ще ми е приятна.

Косйо. — Тжй!!

Калина. — Ти каза, че изстрадалия може да прости; а аз ти казвам, че изоставения с радост би приел смжрта от оногова, който му дава подслон.

Косйо. — (преломен, взема ѝ ржката и в забрава шепне) Тжй! Тжй. . . Без тебе аз негома повече, Калино. Само. . .

Калина. — Какво само, овчарйо?

Косйо. — Не мога слезе вжв село. . . Не мога хората да срещам. . . Искам само сжс тебе да бжда. . . А незнам ти. . .

Калина. — Сжс тебе и в пустинята отивам. Само там, гдето си ти за мене е живота.

Косйо. — Ти се решаващ да делиш самотни дни сжс мене при мойто стадо?

Калина. — Всичко, що на тебе се харесва.

Косйо. — Тогаз да идем при мойто стадо безбройно, сред верни псета овчарски.

Калина. — Само една молба преди туй.

Косйо. — Каква е?

Калина. — Да ме изведеш на извора. Искам да пия вода от главата.

Косйо. — Добре, ти ще почакаш долу под скалите, аз ще ида и ще донеса пресна вода.

Калина. — Аз искам сама да се наведа и да пия от извора.

Косйо. — Ако можеш мина по такава козя пжтека (сочи ѝ на горе)

Калина. — Защо да не мога?

Косйо. — Не можеш, Калино. . . Ако не беше опасно до сега щеха да отиват мнозина сами да си наляят вода от там, а то. . .

Калина. — Другите са страхливци. . . Пжк аз не се боя.

Косйо. — Не е само до страха. Тряба да се лознава пжтеката. В начало и мене беше трудно. . . Пжк полека, лека свикнах. . . Уверявам те много е опасно.

Калина. — Нека! . . . от опасности не се боя. . . А искам, искам сама. Нека видят всички, че и аз мога.